

—Quid vero in posterum?

R. «Quæ vero in posterum vacabunt, non nisi regularibus spectatæ virtutis et sanctitatis conferantur. Quoad ea vero monasteria, quæ capita sunt ac primates ordinum, sive abbatia, sive prioratus, filia illorum capitum nuncupentur, teneantur illi, qui in præsentia ea in commendam obtinent, nisi sit eis de regulari successore provisum, infra sex menses religionem illorum ordinum propriam solemniter profiteri, aut iis cedere: alias commendæ prædictæ ipso jure vacare censeantur.» (Ib.)

—«Ne autem in prædictis omnibus, et singulis fraus aliqua adhiberi possit» quid jubet sancta Synodus?

R. «Ut in provisionibus dictorum monasteriorum qualitas singulorum nominatim exprimat: aliterque facta provisio subreptitia esse censeatur: nullaque subsequenti possessione, etiam triennali, adjuvetur.» (Ib.)

—Quid ad horum executionem Regibus injunxit S. Synodus?

R. Hortatur etiam sancta Synodus omnes Reges, Principes, Resp. et magistratus, et in virtute sanctæ obedientiæ præcipit, ut velint prædictis Episcopis, abbatibus ac generalibus, et cæteris præfectis in superius contentæ reformationis executione suum auxilium, et auctoritatem interponere, quoties fuerint requisiti; ut sine ullo impedimento præmissa recte exequantur ad laudem Dei omnipotentis.» (Sess. XXV, cap. 22, de Ref. reg.)

—Quid de his hodiedum in Hispania?

R. «Extinctis omnino monasteriis omnibus in Hispania, etiam quæ capita ordinum erant, nihil hodiedum nobis de hac disciplina (1).

(1) Plures ex Concilii disciplina congregationes in Hispania evasserunt, quæ jam ad historiae regiones pertinent. Celebres in hac parte duæ Congregationes ordini Sancti Bernardi seu Cistercienses, alia quæ Vallisoletana audiebat, celebre enim monasterium illius urbis pro tota Castella tanquam caput habebat, alia Aragonensis, quæ Aragonis, Balearium, Cathaloniam, Navarra et Valentia monasteria amplectabatur et a sæculo XVII triennales abbates vel a congregatione designatos vel a Rege, proponente congregatione, electos.

LECTIO LXI.

DE JURIBUS PRÆLATORUM REGULARIUM RATIONE EXEMPTIONIS SUÆ.

—Distinctioni vitæ interioris et domesticæ, ac vitæ seu disciplinæ exterioris consonat antiqua nostra disciplina?

R. Af. Ut patet ex dictis cum de lege jurisdictionis et lege dicecesana actum fuit, et etiam ex canone 51 Tolentani IV, in superiori lectione laudato.

—Consonat quoque his Tridentina Synodus?

R. Af. Nam regulæ observantiam veluti monasticæ vitæ fundamentum luculentissimis verbis statuit, tamquam conditionem sine qua non, ita ut non nativam libertatem et a Prælatibus exemptionem (quæ est negatio) inducat, sed in submissione regulæ et obedientiæ Prælatorum regularium (quæ est affirmatio) consistat.

—Quænam sunt Tridentini verba?

R. «Quoniam non ignorat sancta Synodus quantum ex monasteriis pie institutis, et recte administratis in Ecclesia Dei splendoris atque utilitatis oriatur; necessarium esse censuit, quo facilius ac maturius, ubi collapsa est, vetus et regularis disciplina instauretur, et constantius, ubi conservata est, perseveret, præcipere, prout hoc decreto præcipit, ut omnes regulares, tam viri, quam mulieres, *ad regulæ*, quam professi sunt, præscriptum, *vitam instituant et componant.*» (Sess. XXV, cap. I de Reform. reg.)

—Quænam ad hoc injungit?

R. «Atque in primis, quæ ad suæ professionis perfectionem, ut obedientiæ, paupertatis, et castitatis, ac si quæ alia sunt alicujus regulæ et ordinis peculiaris vota et præcepta, ad eorum respective essentiam, necnon ad communem vitam, victum et vestitum conservanda pertinentia, fideliter observent.» (Ib.)

—Quibus hoc munus incumbit?

R. «Omnisque cura et diligentia a superioribus adhi-

beatur tam in Capitulis generalibus et provincialibus, quam in eorum visitationibus, quæ suis temporibus facere non prætermittant, ut ab illis non recedatur: cum comper- tum sit, ab eis non posse ea, quæ ad substantiam regularis vitæ pertinent, relaxari; si enim illa, quæ bases sunt, et fundamenta totius regularis disciplinæ, exacte non fuerint conservata, totum corruat ædificium necesse est.» (Ib.)

—Regularis sine superioris licentia potest se alterius loci aut personæ servitio submittere?

R. N. «Prohibet sancta Synodus, ne quis regularis, sine sui superioris licentia, prædicationis, vel lectionis, aut cu- jusvis pii operis prætextu, subjiciat se obsequio alicujus Prælati, Principis, vel universitatis, vel communitatis, aut alterius cujuscumque personæ, seu loci; neque ei aliquod privilegium aut facultas, ab aliis super iis obtenta suffra- getur. Quod si contra fecerit, tamquam inobediens, arbi- trio superioris, puniatur. Nec liceat regularibus a suis con- ventibus recedere, etiam prætextu ad superiores suos accedendi, nisi ab eisdem missi, aut vocati fuerint.» (Sess. XXV, cap. 4 de Ref. reg.)

—«Qui vero sine prædicto mandato in scriptis obtento repertus fuerit?»

R. «Ab ordinariis locorum tamquam desertor sui in- stituti puniatur.» Mt.

—Si vero studiorum causa absint?

R. «Illi autem qui studiorum causa ad universitates mittuntur, in conventibus tantum habitent: alioquin ab ordinariis contra eos procedatur.» (Ib.) Mt.

—Regulari publice delinquenti a quo pœna irrogatur?

R. «Regularis non subditus Episcopo, qui intra claus- tra monasterii degit, et extra ea ita notorie deliquerit, ut populo scandalo sit; Episcopo instante, a suo superiore in- tra tempus ab Episcopo præfigendum, severe puniatur, ac de punitione Episcopum certiore faciat: sin minus a suo superiore officio privetur; et delinquens ab Episcopo puniri possit.» (Sess. XXV, cap. 14. De Ref. reg.) Mt.

—Tenetur obedientiæ et observantiæ regulari qui ante tempus professionem emisit?

R. Neg. «In quacumque religione, tam virorum quam

mulierum, professio non fiat ante decimum sextum annum expletum, nec qui minore tempore, quam per annum, post susceptum habitum in probatione steterit, ad profes- sionem admittatur. Professio autem antea facta sit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicujus regulæ, vel re- ligious, vel ordinis observationem, aut ad alios quoscum- que effectus.» (Sess. XXV, cap. 15, de Ref. reg.) Mt.

—Valet renuntiatio facta quolibet tempore ante profes- sionem?

R. Neg. «Nulla quoque renuntiatio, aut obligatio ante facta, etiam cum juramento, vel in favorem cujuscumque causæ piæ, valeat, nisi cum licentia Episcopi, sive ejus vicarii fiat, intra duos menses proximos ante professionem, ac non alias intelligatur effectum suum sortiri, nisi secuta professione: aliter vero facta, etiamsi cum hujus favoris expressa renuntiatione, etiam jurata, sit irrita, et nullius effectus. Finito tempore novitiatus, superiores novitios, quos habiles invenerint, ad profitendum admittant, aut e monasterio eos eijciant.» (Sess. XXV, cap. 16, de Ref. reg.)

—Derogatur ex hoc constitutio Soc. Jesu?

R. «Per hæc tamen sancta Synodus non intendit ali- quid innovare, aut prohibere, quin religio clericorum So- cietatis Jesu, juxta pium eorum institutum, a Sancta Sede apostolica approbatum, Domino et ejus Ecclesiæ inservire possint.» (Ib.)

—Potest dari aliquid monasterio ne novitius ex eo possit exire?

R. N. «Sed neque ante professionem, excepto victu et vestitu, novitii, vel novitiæ illius temporis, quo in pro- batione est, quocumque prætextu, a parentibus, vel pro- pinquis, aut curatoribus ejus, monasterio aliquid ex bonis ejusdem tribuatur; ne hac occasione discedere nequeat, quod totam vel majorem partem substantiæ suæ monaste- rium possideat, nec facile, si discesserit, id recuperare possit: quin potius præcipit sancta Synodus sub anathema- tis pœna dantibus et recipientibus, ne hoc ullo modo fiat; et ut abeuntibus ante professionem omnia restituantur, quæ sua erant.» (Ib.)

—Quis hoc anathema infringere debet?

R. Quod ut recte fiat, Episcopus, etiam per censuras ecclesiasticas, si opus fuerit, compellat. (Ib.)

—Quid in hac parte a Bmo. Pio IX inductum est?

R. Sacra Congregatio super statu regularium, ab ipso instituta, decretum dedit die 19 Martii 1857, quod quidem epistolari forma generalibus ordinum notum factum fuit (1) ut nequis veræ vocationis expers de suscepto instituto deinde pœniteat. Ex hoc decreto, cujus sapientissima verba cum dolore silentur, novitii, expletis sexdecim annis, non solemnia sed tantum simplicia vota emmittere debent; quod quidem quam sit rationi et hodiernis circumstantiis consonum videt nemo.

—Beneficia regularia possunt conferri sæcularibus?

R. Neg. «Regularia beneficia, in titulum regularibus professis provideri consueta, cum per obitum, aut resignationem, vel alias illa in titulum obtinentis vacare contigerit; religiosis tantum illius ordinis, vel iis qui habitum omnino suscipere, et professionem emittere teneantur, et non aliis, ne vestem lino lanaque (2) contextam induant, conferantur.» (Sess. XIV, cap. 10.)

—Translati ad alium ordinem cui Prælati obedire tenentur?

R. «Quia vero regulares, de uno ad alium ordinem translati, facile a suo superiore licentiam standi extra monasterium obtinere solent, ex quo vagandi, et apostatandi occasio tribuitur, nemo cujuscumque ordinis Prælatus, vel superior, vigore cujusvis facultatis, aliquem ad habitum, et professionem admittere possit, nisi ut in ordine ipso, ad quem transfertur, *sub sui superioris obedientia* in claustro perpetuo maneat; ac taliter translatus, etiamsi canonico-

(1) Hoc decretum in Hispania typis edere periculosum foret, vigentibus Carolinis legibus, quæ *cæquatur Regium* Apostolicis litteris edendis exigunt: sed cum his *sapientissimis legibus* non vetetur legere in libris gallicis quod nequit legi ab Hispanis in libris Hispanicis, eum vide, si vis, ap. clari D. Bouix tractatum de Curia Romana, parte 2.^a, fol. 215.

(2) Per *linum* in jure Canonico intelliguntur figurato sensu vestis et vita sæcularis clerici, per lanam vero vestis et vita monachalis.

rum regularium fuerit, ad beneficia sæcularia, etiam curata, omnino incapax existat. (Sess. XIV, cap. 11.)

LECTIO LXII.

DE JURIBUS ORDINARIÆ JURISDICTIONIS SUPER REGULARES ETIAM EXEMPTOS.

—Quænam sunt Episcoporum jura ex S. Synodo etiam in exemptos?

R. Plura continentur in ipsa Sess. XXV de Reformatione regularium, altera in cæteris sessionibus, alia denique ex posterioribus declarationibus.

—Quænam sunt jura Episcoporum in regulares etiam exemptos ex Sess. XXV Concilii?

R. 1.º Ut monasteria etiam exemptorum ordinum non erigantur sine licentia Episcopi. (Cap. 3.)

2.º Vagantes extra monasterium, etiam studiorum causa, tamquam desertores punire. (Cap. 4.)

3.º Examinare causas ut professæ e monasterio exire possint. (Cap. 5.)

4.º Dare licentiam in scriptis ad introeundum in monasterium necessitatis ergo. (Ib.)

5.º Reducere monasteria monialium extra mœnia ad nova vel antiqua intra oppida ædificia. (Ib.)

6.º Gubernare monasteria *immediate* Santæ Sedi subjecta, quæ alias ab aliis regularibus non pendent. (Cap. 9.)

7.º Jurisdictionem, visitationem et correctionem exercere in eos qui curam animarum habent in monasteriis. (Cap. 11.)

8.º Facere observare censuras et dies festos Diœcesanos in ecclesiis etiam exemptorum. (Cap. 12.)

9.º Componere controversias de præcedentia. (Cap. 13.)

10. Punire delinquentes exemptos a superioribus suis impunitos. (Cap. 14.)

11. Examinare eos qui professionem emmittere debent duobus mensibus ante professionem. (Cap. 16.)

12. Compellere etiam per censuras ecclesiasticas ad restitutionem eorum quæ male ante professionem monasterio ab illis data sunt. (Ib.)

13. Examinare libertatem puellarum ante solemnem professionem. (Cap. 17).

14. Cognoscere de violentiis ad ingrediendum monasterium vel profitendum irrogatis. (Cap. 18).

15. Cognoscere in causis deficientium a religione in qua professi erant (Cap. 19).

De aliquibus in superiori lectione, de aliis vero eorum in sequenti agetur.

—Quid de censurarum observantia S. Synodus?

R. «Censuræ et interdicta, nedum a Sede Apostolica emanata, sed etiam ab ordinariis promulgata, mandante Episcopo a regularibus in eorum Ecclesiis publicentur, atque serventur. Dies etiam festi, quos in Diœcesi sua servandos idem Episcopus præceperit, *ab exemptis omnibus, etiam regularibus*, serventur.» (Sess. XXV, cap. 12 de Ref. reg.)

—Quid vero de præcedentiis?

R. «Controversias omnes de præcedentia, quæ sæpe maximo cum scandalo oriuntur inter ecclesiasticas personas, tam sæculares, quam regulares, cum in processionibus publicis, tum in iis quæ fiunt in tumultandis defunctorum corporibus, et in deferenda umbella, et aliis similibus, Episcopus, amota omni appellatione, *et non obstantibus quibuscumque*, componat. (Ib., cap. 13).

—Tenentur exempti assistere publicis processionibus?

R. «*Exempti autem omnes*, tam clerici sæculares, quam regulares quicumque, etiam monachi, ad publicas processiones vocati, accedere compellantur; iis tantum exceptis, qui in strictiori clausura perpetuo vivunt.» (Ib.)

—Quam jurisdictionem habent ordinarii in regulares etiam exemptos ratione curæ animarum?

R. «In monasteriis seu domibus virorum vel mulierum, quibus imminet animarum cura personarum sæcularium, præter eas quæ sunt de illorum monasteriorum seu locorum familia, personæ *tam regulares* quam sæculares, hujusmodi curam exercentes, subsint immediate in

iis, quæ ad dictam curam et Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi in cujus diœcesi sunt sita.» (Ib., cap. 11). Mt.

—Possunt deputari ad hanc animarum curam regulares inconsulto Episcopo?

R. «Nec ibi aliqui, etiam ad nutum amovibiles, deputentur: nisi de ejusdem consensu, ac prævio examine, per eum aut ejus vicarium faciendo.» (Ib.) Mt.

—Dantur saltem aliquæ exceptiones in obsequium celebriorum monasteriorum?

R. Af. «Excepto monasterio Cluniacensi cum suis limitibus, et exceptis etiam iis monasteriis seu locis, in quibus abbates generales, aut capita ordinum sedem ordinariam principalem habent, atque aliis monasteriis seu domibus, in quibus abbates, aut alii regularium superiores jurisdictionem episcopalem et temporalem in parochos et parochianos exercent: salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in prædicta loca vel personas jurisdictionem exercent. (Ib.)

—Quomodo in causis deficientium a religione procedendum?

R. «Quicumque regularis prætendat, se per vim et metum ingressum esse religionem; aut etiam dicat, ante aetatem debitam professum fuisse, aut quid simile; velitque habitum dimittere quacumque de causa, aut etiam cum habitu discedere sine licentia superiorum; non audiatur, nisi intra quinquenium tantum a die professionis, et tunc non aliter, nisi causas, quas prætenderit, deduxerit coram superiore suo, *et ordinario*.» (Ib. cap. 19.) Mt.

—Quod si antea habitum sponte dimisserit?

R. «Nullatenus ad allegandum quamcumque causam admittatur; sed ad monasterium redire cogatur, et tamquam apostata puniatur: interim vero nullo privilegio suæ religionis juvetur.» (Ib.) Mt.

—Potest regularis mutare hoc casu religionem?

R. N. «Nemo etiam regularis cujuscumque facultatis vigore transferatur ad laxiorem religionem: nec detur licentia cuiquam regulari occulte ferendi habitum suæ religionis.» (Ib.) Potest vero petere ad arctiorem.

—Quid de observantia horum decretorum S. Synodus?

R. «Hæc omnia et singula *in superioribus decretis contenta* observari sancta Synodus præcipit in omnibus cœnobiis, ac monasteriis, collegiis ac domibus quorumcumque monachorum, ac regularium, necnon quarumcumque sanctimonialium virginum, ac viduarum, etiamsi illæ sub gubernio militiarum, etiam Hierosolymitanæ, vivant, et quocumque nomine appellentur, sub quacumque regula vel constitutionibus, et sub custodia vel gubernatione, vel quavis subjectione, aut annexione, vel dependentia cujuscumque ordinis mendicantium, vel non mendicantium, vel aliorum regularium monachorum, aut canonicorum quorumcumque: non obstantibus eorum omnium et singulorum privilegiis, sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac *mare magnum* appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon constitutionibus, et regulis, etiam juratis, atque etiam consuetudinibus, vel præscriptionibus, etiam immemorabilibus.» (Ib. cap. 22.)

—Quomodo intelligenda illa verba *in superioribus decretis*?

R. Contendunt aliqui illis intelligi non tantum decreta contenta in hac Sess. XXV et capitibus de Reformatione regularium, sed etiam præcedentia in aliis sessionibus. Sed potioribus rationibus in contrarium defenditur Concilium loqui tantum de modo allatis decretis.

In Hispania hæc quæstio indubia est in hoc sensu ex declaratione Bullæ *Apostolici Ministerii*.

—Quid ergo hæc pro nostris regularibus Bulla?

R. «Præcipimus quoque accurate attendi ac adimpleri quæcumque alia præscribuntur *in ejusdem generalis Synodo, Sess. XXV de Regularibus et monialibus*. Cumque in capite 22 amplissime derogetur omnibus contrariis privilegiis... sciant omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri quæ in prædicto capite continentur, sed etiam ad alia quæ *in singulis superioribus capitibus ejusdem sessionis* constituta sunt.» (Art. 23.)

—Quænam extra hanc sessionem XXV, S. Syn. Episcopis in monasteria etiam exempta et regulares injunxerat?

R. 1.º Dare licentiam ad prædicandum etiam in eccle-

siis suorum ordinum et errores in sermonibus corripere (Sess. V, cap. 2.)

2.º Excessus viventium extra monasteria corrigere. (Sess. VI, cap. 3.)

3.º Monasteria commendata et in quibus non vigeret regularis disciplina quotannis visitare. (Sess. XXI, cap. 8.)

4.º Examinare regulares ordinandos. (Sess. XXIII cap. 12.)

5.º Confessiones sine approbatione Episcopi non audire (Sess. XXIII, cap. 15.)

—Quid de licentia ad prædicandum in ecclesiis suorum ordinum?

R. «Regulares vero cujuscumque ordinis, nisi a suis superioribus de vita, moribus, et scientia examinati, et approbati fuerint, ac de eorum licentia, *etiam in ecclesiis suorum ordinum*, prædicare non possint: cum qua licentia personaliter se coram Episcopis præsentare, et ab eis benedictionem petere teneantur, antequam prædicare incipiant.» (Sess. V, cap. 2.)

—Quid vero in ecclesiis, quæ suorum ordinum non sunt?

R. «Ultra licentiam suorum superiorum, etiam Episcopi licentiam habere teneantur; sine qua in ipsis ecclesiis non suorum ordinum nullo modo prædicare possint. Ipsam autem licentiam gratis Episcopi concedant.» (Ib.)

—Quid si errores disseminaverit?

R. Vide supra lectione XXIII, fol. 107.

—Quid de illis qui extra monasteria degunt?

R. «Ecclesiarum Prælati ad corrigendum subditorum excessus prudenter, ac diligenter intendant: et nemo sæcularis clericus, cujusvis personalis, vel regularis extra monasterium degens, etiam sui ordinis privilegii prætextu, tutus censeatur, quominus, si deliquerit, ab ordinario loci, tamquam super hoc a Sede Apostolica delegato, secundum canonicas sanctiones visitari, puniri, et corrigi valeat.» (Sess. VI, cap. 3.)

Quid de his qui extra claustra vivunt? V. la pag. 582.

—Quid vero de monasteriis commendatis?

R. «Quæcumque in Diœcesi ad Dei cultum spectant, ab ordinario diligenter curari, atque iis, ubi oportet, provideri

æquum est: propterea commendata monasteria, etiam abbatia, et prioratus, et præposituræ nuncupatæ in quibus non viget regularis observantia, necnon beneficia, tam curata, quam non curata, sæcularia, et regularia, qualitercumque commendata, etiam exempta, ab Episcopis, etiam tamquam Apostolicæ Sedis delegatis, annis singulis visitentur; curentque iidem Episcopi congruentibus remediis, etiam per sequestrationem fructuum, ut, quæ renovatione indigent aut restauratione, reficiantur; et cura animarum, si qua illis vel eorum annexis immineant, aliaque debita obsequia recte exerceantur; appellationibus quibuscumque, privilegiis, consuetudinibus, etiam immemorabili tempore præscriptis, conservatoriis, iudicum deputationibus, et eorum inhibitionibus non obstantibus.» (Sess. XXI, cap. 8.º)

—Quid ulterius?

R. Vide supra Lect. XIX, fol. 85 et 87 ubi titularium et Abbatum facultates circa ordinationes restringuntur.

«Regulares quoque nec in minori ætate nec sine diligenti Episcopi examine ordinentur, privilegiis quibuscumque quoad hoc penitus exclusis.» (Sess. XXIII, cap. 12.)

—Possunt regulares audire confessiones sine Episcopi licentia?

R. «Quamvis presbyteri in sua ordinatione a peccatis absolvendi potestatem accipiant; decernit tamen sancta Synodus, *nullum etiam regularem*, posse confessiones sæcularium, etiam sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari; nisi aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, et approbationem, que gratis detur, obtineat: *privilegiis*, consuetudine quacumque, etiam immemorabili, non obstantibus.» (Sess. XXIII, cap. 15.)

—Quænam sunt declarationes posteriores Tridentinæ Syn. his de rebus?

R. Eas in compendium redigere et difficile et absonum a proposito nostro foret (1), qua de causa illas tantum enumerare licet quæ in Bulla *Apostolici Ministerii* continentur,

(1) Plures etiam earum potius Theologiæ Morali et foro interno, quam juri canonico et foro externo competunt.

1.º ad regularium ordinationem; 2.º ad audiendas confessiones; 3.º ad abusus contra ceremoniale Episcoporum et Rituale Romanum compescendos; 4.º pariterque ad alios qui in missarum celebratione irrepperint.

—Quid ergo circa ordinationem regularium habet citata Bulla?

R. «Quoties vero regulares ad ordines erunt promovendi servetur omnino decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini interpretum a piæ memoriæ Clemente Papa VIII, prædecessore etiam nostro confirmatum, die 15 Martii 1596, quo sancitur non ad alium quam ad Episcopum Diocesanum litteras dimissorias pro eorundem ordinum susceptione a suis superioribus esse dirigendas. (Art. 15.)

—Quid «in casu quo Episcopus a diocesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus?»

R. «Hoc etiam casu in litteris dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi diocesanæ absentia vel de illa alia causa, videlicet quod ordinationes non sit habiturus.» (Ib.)

—Datur pro aliquibus exceptio?

R. Af. «Exceptis tamen quoad prædicta regularibus illis, quibus per speciale privilegium a Sede Apostolica post Concilium Trid. fuerit concessum, ut a quolibet catholico Antistite ordines suscipere possint.» (Ib.)

—Eadem Bulla quid habet erga confessiones audiendas?

R. «Declaramus sacerdotes, tam sæculares quam regulares, qui ab Episcopo obtinuerint licentiam audiendi confessiones limitatam, vel quoad locum vel quoad genus personarum vel quoad tempus, non posse pœnitentiæ sacramentum administrare extra tempus vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio, etiam in vi Bullæ quæ appellatur *Cruciata Sanctæ*, competente nullatenus suffragatur.» (Art. 17.)

—Sufficit habere approbationem ab eo qui ordinarius fuit?

R. Neg. «Declaramus insuper prædictis sacerdotibus, tam sæcularibus quam regularibus, ad confessiones excipiendas vel ex prædicta Bulla *Cruciata* vel ex quocumque